

GORI SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 22. SRPNJA 1951.

BROJ 39.

VELIKO I RAZGRANJENO UČITELJEVO PRIJATELJSTVO

Spasitelj je blagosiljavao djecu. Blagoslov roditelja, svećenika i zastupnika Božjih u židovskoj je zemlji znacio zalog Božje zaštite. Žene su vidjele moć, svetost i dobroto Spasiteljevu. Smatrala su Ga poslanikom Božnjem. Zato je blagoslov ovoga čovjeka u njihovim očima bilo nešto najbolje što se moglo dati djeci. Stoga su donosile svoju djecu k Njemu, da na njih stavi svoje ruke i nad njima moli.

Kad su jednoga dana učenici oporeo se ponijeli prema majkama, reče im Isus: »Pustite djecu i ne zabranjujte mi dolaziti k meni, jer je takovski kraljevstvo nebesko. I stavili su na njih ruke, otide odanije.« (Mt 19, 14) Spasitelj je davao svoj blagoslov i sijao dobro sjeme u djetinje duše prije, nego li je došao davao i zasijao korov i krekao svoju kletvu.

Možda će tko reći ovo: »Meni Spasitelj kao prijatelj djece ne izponira, nema prednu umnu!« Ugleđena je Ba. radije vidio u društvu muževa. Dijete se još ne služi svojim razumom i ne čini ništa izvanredno. Na to bismo mogli odgovoriti: »Zar odstrali misle i čine uvijek što je rasborito? Zar je njihovo miljenje i djelovanje uvijek vrijedno za vječnost?«

Tako je i Spasitelj mislio. Dijete u stanju milosti Božje Njemu je više vrijedno, nego li učenjak, državnik, upravljač naroda, osvajač svijeta, ako nisu u milosti Božjoj. Zato i veli sv. Pismo: »Pred mudrcima i razumima ovoga svijeta sakrio si Gospodine neba i zemlje (sviju mudrost i ljubav), objavio malenica.« (Mt 11, 25).

No u krug prijatelja Isusovih pripadali su i mladići i djevojke. Mlađek je uvijek sposobna i sklon, da se odusevi za ono što je plemenito i veliko. Stoga nam je razumljivo samo po sebi, da su svoj život posvetili i mladići iz Nazare i kćer Jairova Onomu, koji ih ga povratio. I mladenackom su se ljubavi priklonili Učitelju. A oko ovih su se sigurno okupili i drugi, koji su upoznali u Bogu-čovjeku ljestvu i ljubav. I oni, koji su bili uz Njega vezani zahvalnošću time, što ih je ozdravio ili im koju drugu uljost darovao.

Bilo je i mnogo vječava, koji su s punom vjeronamjnom u Bogu-čovjeka. I bili su ponosni, što je On s njima postupao kao s prijateljima. Tu su bili u prvome redu Apostoli. Oni su imali veliku zadatu, da obraće svijet, i da snopče ljudima potpuno bogatstvo otkupljenja. Ako ljudi su imade nadručju, da nam pruža iz

šokota dragocjeni sok, mora on najprije svoju hrana crpti iz zemlje, sisati iz topila krija, i mora kroz dugi sunčani ljeti podnosi vrućinu. Tako su i Apostoli stajali najbliže uz srce Boga-čovjeka. I preko dvije su godine pili u Njegovu krovu bušansko svjetlo i božanski žar. Izbavili. Među Bogo-čovjekom i Apostolima bilo je najuže prijateljstvo, prijateljstvo puno snage i nježnosti.

Opisivanje Evandela, kako je Ivan, učenik ljubimca Kristov je Ivan Posljednjoj večeri naslonio svoju glavu na grudi Gospodinove, može pobuditi samo kod površnih i plitkih duhova omaložavanja. Ali iz toga se prijateljstvo ne može odlučiti i isključiti nježnost i sređanost Spasiteljeva.

Niti Bog-čovjek ni Apostoli nisu bili čudljivi naravi. Sastivim je poredno da jedan vjerni, plemeniti sin na samrti svoga ljubljenog oca pokazuje svoju ljubav i svoju preveliku bol. Isto tako je razumljivo, da je jedan apostol sv. Ivan uživao kod Spasitelja prednost zbog svoje djevičanske čistoće, svoga nevinia života i djetinje ljubavi, zbog svoje nepokojabljive vjernosti, koju je pokazivao u obilnog mjeri i u tamnim satevima, i u zlim danima. A osim toga je duboko razmatrao i k srcu uzimao sve riječi, koje je Spasitelj govorio.

Uz Apostole spremao je Spasitelj za misionsko zvanje još i sedamdeset učenika. To su bili muževi prokušani kreposti. A to se vidi iz toga, što je Spasitelj od njih tražio: siromaštvo, revnost za spasavanjem duša, poštovanost. Njima je mogao kazati riječi: »Budejte se, što su vaša imena zabilježena na nebesima.«

Bogo-čovjek i Ivan Krstitelj se možda nisu nikada vidjeli u mlađosti. Ivan je živio daleko od Na-

zareta. Proveo je svoju mladost u pustinji. Oni su se upoznali tek kasnije, kad su bili zreli muževi. Spasitelj je na Preteči napose opazio i svjetlu navijestio, a to je njegova samostalnost i pouzdana vjera. On nije bio trska, koju vjetar ljujula. On nije posjedovao nestaušu ni hirovitju djetinjsku voljicu svojih zemljaka. On je bio potpuni muž. Veliki prorok. On je korio izrođeni stalež jerusalamskih svećenika i predbacio je brakolostvo Herodu. Osim toga, je bio uxor samostajte i odričanja. Bio je neumorni Božji borac. Umro je u najboljim godinama kac mučenik svoga zvanja.

Nikodem, bogat čovjek i član Velikog vijeća bio je prijatelj Bogo-čovjeka. Pun čežnje za istinom je došao noću k Spasitelju. I obraća se vraćaju ujutro kući. Hrabro je branio Spasitelja u borbi s jendici Velikog vijeća.

Josip iz Arimateje, grada judejskoga, spominje četiri Evandela. Bio je bogat čovjek, ugledan vježnik, a dobar i pošten. Iz straha pred Židovima nije ispojedao svoju vjeru u Bogo-čovjeka. Ali je kasnije odlučno stupio na stranu Raspotega. Došao hрабro pred Pilata i zamolio za Tijelo Kristovo. Skinuo ga Kriza. Umesto u laneno platno i polozio u grob.

Tko se ne sjeća onih dirljivih stranica Evandela, gdje na grobu svoga prijatelja Laza i ar a pred kolim Karizejima, plaće Isu! A kad su muževnim licem tekle vrele suze, znak je da u njegovim gradinama stanuje pravo, istinito i vjerno prijateljstvo. Spasiteljevi su prijatelji bili i carinik Zakej i rimski satari i iz Kafarnauma.

Spasitelj je imao prijatelja iz svih staleža i dobi ljudskoga života. Njego je prijateljstvo bilo veliko i razgranjeno.

Krepost ustanja

Ustanje je nadnaravna bogoslovaka krepost, koja nam potiče volju, te ona sigurno očekuje za nas vječno blaženstvo, kao i sredstva, koja su nam potrebna, da se dovrinimo da vječno bila ženstva. Ustanje se oslanja na obećanje svemogućeg i blistavnoga Boga. Ustanje zovemo bogoslovskom kreposti zato, što je cilj našeg ustanja sam Bog, koga čemo učavati u vječnom blaženstvu, i što je On i razlogom našem ustanja, t. j. Njegova svemogućnost i blistavost. Ustanje zovemo i nadnaravnom kreposti, da znači, da se ona budi u našoj vođi utjecaju mlijedi Božje. Sv. Bernardo iljepo kaže: Nitko ne može reći: Gospodin, Ti si ustanje moje nego ona, koga Duh Sveti u vcu za te nadahnje.

Cilj našeg ustanja je dakle sam Bog, u kom je naše vječno blaženstvo. Sv. Toma kaže: Mi smijemo da se od Božja nadamo, da će onu dati naša mala, nego Sebe samoga, i svoju dobrobit. On sam i Njegovo dobrota sačinjava naše vječno blaženstvo. To se smijemo nadati zato, jer nas On ljubi, a smijemo se nadati i zato, što je On svemoguć, pa nam može dati i tako veliku sreću. Napokon naša srce neodoljivo teži za beskršnjom srećom, i ne može smršnja, dok je ne dostigne. Ne smršnje se s jednim dijelom srce, s zomajskim prolaznim radostima, nego hoće sve, beskrajno, vječno. Sv. Plano priopćiva: Da Amas bio postavljen od kralja u najveće časti, pa ipak mu je jedna stvar mutila srce, a ta je, što mu se Židov Mardonj nije htio klanjati. Salomon je učavao sve, što mu je zemlja mogla pružiti, pa ipak je vjese putu uskliknuo: Sve je lastina i traga za vječrom. Bog jedan ima u sebi svu dobru u beskrajnoj mjeri, pa zato samo u Njemu može mi biti na naše potpuno smršnje i zadovoljstvo i da uživa savršenu sreću.

Sv. Avgustin kaže: Tako je velika sreća, koja nam dolazi iz vječnog sviđajstva latinske i mudrosti, da nam ništa ne bi znalo sva zemaljska radoši, kad bismo onu prvu uživali makar samo jedan dan. Gledanje Boga prošima dušu tako neopipljivo srećom, da nam tisuč godina prijure još jedan dan. Može li se pomisliti uživanje još jednog predmet krišćanskog ustanja, nego li neizmerno, savršeno i vječno blaženstvo, koje potpuno ispunjava i zadovoljava sve težnje naše duše. Kako su isprazna naše djeva ovoga svijeta, koja trče za čarobnim i zamarnim dobrinama zemaljskim, a da tu nemoću: da ih potpuno zadovolje. Silica su paulci, koji s mnogo truda napokon spletu mrežu, da u nju ulovi bljuđen muha lažnog blaženstva.

Drugi predmet našeg ustanja jesu sva ona sredstva, koja nas vode do vječnog blaženstva, a to su: opreštenje grejšice, posvjećujući mlijedi, dješljujući milost, koja nam pokazuje put k spasenju i daje snagu da njime možemo da ideemo. Nadse je čista savršena, krepost, potom za dobra djela i slično. Bez ovih sredstava ne možemo plespiti cilju; zato se smijemo i trebamo nadati, da će nam i njih Bog dati za naše blaženstvo.

Da li mogu i smiju biti predmet našeg ustanja i vremenske stvari, kao zdravje, telesna snaga, časti, dobrojstvo, bogatstvo i slično? Smiju i mogu, ali samo onda, kad su ta vremenska dobra naša, da po njima dodemo do vječnih dobara, na pr. do milosti, kreposti, časti Božje i slično. No našlost vremenska dobra većinom postaju za nas zapreka mjesto sredstava za spasenje. Mjesto da nas difu Bogu, ona nam postaju zamke i mreže, kojima nam mogu da dobro nikako bilo predmet našeg ustanja. Bolje da ih nema. Zato Sveti nisu molili za vremenska dobra, kad je i nisu molili, da budu odobreni od vremenih zala; osim ako bi to služilo Bosu na slavu i na spasenja ljudi.

Križ naš život

Nismo Te htjeli shvatiti, Kriste, kad si nam govorio o koristi stradanja;

o ljestvi i sredstvu duše,

kaštu su u križu sva naša nadanja.

Na križu Te dvoje raspela naša zloča,

a Ti si nam sasno o ljubavi zborio.

Krviju je Tvojom oprana naša slabost;

od roba si ponovno dojčevka stvorio.

Eraču si snažno i snažno Tvoj!

Svojom silešnicu na život nes novi rodio,

Moramo živjeti za Te, jer nismo samo

svoji,

duše si naše mlađosti čistom pohodio.

U gradinu našim božanski život vrije;

daj nam, da istinu ova pravo shva-

timo;

nek' nam se duša i kroz susu amje,

kad nosćeš križ u životu patim.

X. MEDJELJA PO GUNOVIMA

20. VII. 1951.

—Zauzvijetje tv. Škandorka (članka 40.) —
članak je bio (1940.) ugovoren, kada su neki
članovi dodeljivali pravne predmete, a druge pre-
stigle, pa da je imao pravo dobiti predmet
o varstvu i čovjeku, kojeg su učili u
hramu da ne može. Farizeji su ih vlastito
pređe Škandorku srušili svog djeteta, djele
o varstvu i čovjeku, a oni su ih uskorice
u spisu smatrali za miloset i opremljenje
pa je auto ističao kuci kralja upravnik.
Kralj zauzvijetio: Škandor, koji se vasesni, ponosnik
da se... — Škandor se neponzit, usvijetio da se...

1. Svojstvo običnosti jest, da bojk
želi se na svrštati posornost, a hoće
ispak da se skrije i zato avlači kopre-
ničem krepšenim. Stalo mu je do toga,
da ubaci dobar utisak na ljudi, a nije
mu statno, što o njemu sudi Bog. A to
je najsigurniji put do prezira. Najsig-
urniji put do slave jest, kad se od
slave bježi, jer u svijetu čini osaga,
ko nije morao na njegovoj tvrdini slava.

2. Postojući ne voli ljudsko priznaje. Ponisan čovjek se molí u skrovnosti, ne čini pred ljudima pokoru ni država dječja, voli zadnje mjesto, želi da bude od svih smatran najmanjinom, neće vanjski slijep, nego unutarnji istinu. Čarink gleda sebe onakvim, kakav jest, grešnikom, zato je postao členski misionar i smilovanja. Pravednik je svijet vlastiti tužitelj, a obolica svoj vlastiti kvalitet. Nasledujemo poniznjeg carinika: Gospodine, nisam dosegao da

podigmen oči svoje k Tebi...
3. Preveliko mišljenje o samom sebi
vsega je pogibeljno i skodljivo dobiti.
Mole da se izradi u predr. i podjele
mišljenje drugih, a sv. ti drugi možda
su Bogu bližji od mene. Osim takove
misliva konca, da kasnije padnu u jed
veli grještje, nego su ih na drugim
osmislili. To vrijedi osobito za grještje
mroštote. Tko stoji, neka pazi, da ne
nade.

— **“**Što se ponizuje, taj će se usmijeti, a što se usmijavi, ponizi se. Fari-
šćel ne sma uživisava: Bože, hravala Ti,
što nisam, kao drugi ljudi, ne činim
što ja do, što drugi čine, a činim to i to
dolje, što drugi ne čine. On je bio po-
nisan, očikao je veći gospin, nego da
je dolio. A carinik se je ponio: Bo-
že, budu milostiv meni gospodinu — i
molitva mu je bila uslikana, pa je po-
stao od gospodine pravednik. Povedimo
mu za ovaj carinikom. Ponizan dušu
vešt u Šeng i ljudi, a očikao je svakako
nešasak. Oholicaša se Bog protvili.

Caryillesko čudo

Tako se zove knjiga, što ju je napisala Betty Martin (*Mirable at Carmille*, New York, Doubleday & Co., N.Y.), dio serije knjiga o nepravednosti milice, na ovak način da se čuje: to je istraživanje, sene, koja je dvadeset godina bavilo u obzoru. Bilo joj je esam-
nast godina, kad su je majka i tatu-
potajno dopratile u dva deset lje-
ća za gradište, Carmille na Misisipi.
Betty Martin je katalikotkinja sa
velikim vjerom. Kad je prigrađena
u Carmille, pao joj je dojam, bilo u
ispunjenoj katedralici, osim kroja i na-
vijača i gospodarskega. Kako je bogat
u veličanstvenoj, davali su joj
naude, da bi mogla biti slijediljica, 4 to
nebasto. Prema holokostu, na koju se
oslanjaju, bilo je u Sama, koja je već
dvadeset godina bila u življilištu. Dje-
vojčica se iznasulovala: ta sena budiće
nega, nego što je ona uspele brinuti
za Sama. A toj je ona uspele brinuti
za Sama. A toj su govorili, da će Bett
Martin je ona pravila uprave, dvadeset
putinja u Carmille. Treba napisati da
je ovaj bolesnikov krv leptio kroz
kruševac usmjesci pa redom, I samo da
se usmijeli svaki put mješat (I. da
sama katedrala gase), bolesnik se ot-
javio kao talijanac. Ali tek sto jedan
njegov ogledalo počinjava, kura je geo-
lje, i dogovara se goćnica, savim živo-
ćima. Praktični Amerikanac se daju
zadaci, da bolesnik prevede svoje
znanje u senu i objavi: oni su zapo-
čeli, da tada bolesnik smagu znači sa-
znanje. Betty Martin tako je sagradio
svišnjeg bolesnika, a kasnije je m-
enje u holokostu, gdje je moču-
dno i strašljivo, da se bolesnik
zadržava u životu.

da se spase žrtve te učinje bolici. U toku godina njena je u anarhističkoj školi, jer je ustača etova etova prežigljivostom. Medutim se u tječaju upoznava s bolesnjakom, kojeg je zavodila dana unutra i podstena dojvica. Bećirija Martin tuniski svjedok američkog zračnog napada na sarajevo kaže da takođe upoznao za sarajevo napadnu vlastu: ona je našla, a I lapo-jevdan, joj je se potvrdio, da se smr-je i spredvjeti povred. Ipak su se obje vlasti bio kastelu) vještici i predali Božjoj volji. Međutim se bolesnjak tje-đnik dr. Johansen upozorio bori da pronađe uspišljivo metodu tjebezenja ga-je. Nakon dugih godina potpis u pe-ćiljanima, prenominom i uzbrdjanjem bety Martin i njene moći bili su otu-puteni; iz tječira, ali potajno, jer je tječenje dvanaest pregleđa ispolio negativno, ali se joj nije znalo konačno, da je tjebezenje konzervator posljuno uspjelo. Zatka, nakon nekog vremena i od-raznja su opet počele stjecati muge i ojavile su se na glazbenoj crvenoj mreži. Spomnila sam jedna, da je to same pi-jevica vremena i partie muge što je on progovoriti, pobijedila sam plas-ki i umjesto vježbi, vježbe. Tako sam na-čin, toliko dugih godina nadzirala naj-va-ju način. Prazni sam stola, bez vane, bez vježbi i progovorila sam Štefka, saka mu, da će nastojati obvez-iti smanjeno sivo i ponositi se o ovim, o ko je bolesnjak, i molila sam od Bo-ja i mogu, što ho je se to trebati. Na slijediću ar- se tijela opet, stje-đavljivatelj opetne muge, a kod Hrvata je vrednost antrofije i estetizma. Mo-

ljeo svoje olupčenoste liječenja primjenom i diasonom. Godina 1946. prošla je s najmanje smrtnih slučaju u povijesti lječištva, a s najvećim brojem žaljenjih: "tričetinu i četvrtinu Harry-je prošao svom dvanestom njezine "negativnosti", a 3. veljače 1947. Betty je nadigla svoj redovni posao u uredništvu lista "The Star", što su ga izdavali sami bolesnici, dok su u lageratoriju laptivili njezin dvanestanih razumaka. Ona je svladala sve svoje živec, da ostane svravnodulna. Harry se vratio u "Institution" i dobio novi pokrovitelj, "The

Jos u nekoliko dana ostali, da se isplatuju podaci u korišćenju drugih pacijenata, oprashtati su se sa svojim supstancama i to u cijelini i jecilištem. Dan prije no što smo imali otobi obilježio Harry i ja koloniju, opisujući s našim drugovratnim bolesnicima, se vratitama i lijekovima. Nato sam u vježnjoj klasi obavila svu posljednji potrebni način raspisatelj, da zahvaljujem Bogu na Njegovoj dobreći prema mi i da izrazim Njegovu trajnu poštovanju i zadah rasputnjika žigom liječnika i pediona u vlastiti slavu. Satudan su se tavezni u room vlastitom auto-je vožnja učilištu od njihove zapade-u novi broj! Uzešt su sa Zivotom godinu, da bude sato, kako bi se u Američkom univerzitetu učiličala riječ "gutava" (leprez) i umjesto toga uveo stručni žargon voleo Hausemu — jer je Hausman skrivio gaše. Tako bi se učionici međusobno i podjeljivali izbjegličkim bolesnicima, koje niste uviđali, i učilištu, tako da češće riječ "gutava", iako ne radi o patologiji u jednom budima, koji opet smršu vježbu gavro u dajučiva, i u život. Gdje

Sv. ALEKSIJE

Reden od vrlo bogatih sedišta u Rimu. Ali Bog mu je podijelio izvanrednu milost, da je prigradio potpuno srećanstvo, kao i sv. Josip Benedikt Latre.

Treći svoje volje prisiljen od oca
morac je sklopljio Šenidu. Kad je bio učin-
javščina svetobena svečanost, on je
povratio Šenidu vjenčani prsten i
rekao, da se zavjetovao, da će pripa-
dati samo Isusu i nadjedovati. Nje-
govu poniznost i siromaštvo. Iste je
naredi otisak iz roditeljske kuće, da za-
noćne život trnilišta i siromaštva.

Upustio se u Mezopotamiju u grad Edesu. Putem je pohodao crkve mo-

Edesi je kada prosjek evangeličnosti kruži. Edesi je kada se bila srednje strogoga duševnoga života s mnogo samoslana. Osobito se je gospodina pobožnosti prema Presvetom Djetinju. Aleksije se tu pomiješao medim mnoge prešnjake, Što su se držali svećenstva Majke Bože. Tako je ovđe u omiljivanju i da i noć pred Presvetom Bogorodicom proveo oko 17 godina.

Jednoga dana objavila je Majka Božja svećeničku crkvu, da je Aleksije Njezin edan stovatelj. Glas se o tem vrlo raznio. Svi su poteli inicijativu Aleksijeve velike stovanje. To ga je prividilo, da je otisao iz Edesa i tako ostao u rodni grad sv. Pavla. Ali bura je zanjela brod prema Italiji, nedaleko Rima. Aleksije je ulazio u Rim kada neponaj prošjak. Dotas je u reditelj-

kuju i tako započeo sa konzulencijom Radićević, a i vjernim zaređenjem misa pregozdom, a on im se nije odio. Njih su mu za stan izbaci pod stolnicom, ali god jednom uvečer, da se ne voli, da se ujedino jednostavno. To je prije svega. Ned godine je otac Mijoško nase, reče mi je bilo slijomljeno od bolesti, nekih se borio, ali je na koncu primao Božju i ovu žrtvu, da živi pod rovom svojih bogatih roditelja, koji u to doba ljudi i plasali na njima, ali običajem, zapustiv i nepoznatosti rojak. Tu je provezen 17. godina.

Ispričan od teškog pokorničkog života Aleksije je osjetio konac života. Napisao je svoj životopis. Za vrijeme

Socijalne misli uz „Magnificat“

Boji mi vještosti jednakočini u svijetu, da je Mirjam, sestra Moješa i Šarona, autorka pjesme o Orvenom Moju. I nitko više ne sumnja u autentičnost pjesme hrabre Debore. Bez dvije godine svijet kao u zanosi stigla laguniliste, slatki pjesmani, koja je

Ove tri pjesme su imjepovale tri ustanove Žene Šeste narodnosti. Sve tri gljeđaju u istom jaziku, sve tri gljeđaju o-vestnicima besplatnim radodrušama. Pa ipak... držim i jaši aferi izravnateljica Žene Šeste gljeđajući, što je ogrijatiški lečenici, tape u Crvenom: Moru. Debara, da je Še Še i vježbajuće bore, Še Še i Še Še o tome, da se poobjede neprigodnosti sveta. Nista slijnoga nema u Magnificat. Tamo se ne raznefudjuje, već uveliča Gospodinja, u porazu neprigodnosti izabranog naroda, već uzmemo, Še prelazi bilo kakav učni nazimanizam. Po Magnificat Gospodin meugut, jer je pogredno na romaničko, gudbeničko, Marija.

Ovdje dolazi do izražaja socijalna iskosa protivke Isajje, čija se kognitivna karta "Protevangelije", u kojoj je pripravljena put visokoj socijalnoj moci i vlasti Evandeliu. Socijalni štov je keder naša vrst ratnoga polja; i ona svojih pobijedjenih i svojih pobijednika, jer i u njemu često puta susreću se oni, koji se "uznose, mislju, svečano kaznjevi svet sv." Pavao-božatostveni, koje nije ni spoznaju ni ispoljuju, koje ganečaraju ljubšu Božiju. Drugve strane oni koji izbjegaju ponosnost: poniznju i gledaju. Međutim, da su siromostno, ponismot i ponosnostista, smazu manje vrijednosti? Nije, ali, vodio, vodio mogućnosti, prevo slobodivo, a siromostno i skromnootvo ponosnost, ponismot i ponosnostista, smazu manje vrijednosti?

ili pravo bogoslatje?

Jednoga dana svećenog pesta, kada
se u jeruzalemskom hramu prikla-
de biskupstvo, kada su žadovi gospo-
dova posetili glavnu i apsidenjeru
sakralni hram, Isaja je dovršio svoju
prednjaciju, da oko Gospodove mije-
tne crkve vremena svetljanom skupu, naro-
čeno osimna, koji se strmoval, leži od
ukazanja srca, koji postoji rijek "Gospo-
dovu". Gospod je noli veđe manji-
stvarstvo kajanja i poboznosti. Ako vidis
remala, nazrani ga krišem; ako ne
vidis golog, odvijai ga; onda će sa-
kristi kao zora tvoja svjetlosti i Gospod
u slava će te obasijati.

Ne postoji nego samo jedan jedan
čovjek koji vredi Bogu, a to put ljudstva,
i stvarljivosti prema blijedi i trpljenju
svetog Jezuša. Sironstvo se ne smije
osmisliti Jezušom, koja biće one, koji
znao mogli ih i naši snalni osigurati sebi mje-
no, za stolom obilne gozbe. Sivenstvo
može ponositi i prema pravilu pravil-
nosti, koje se daje sironstvu i
potigmatima. Duda Bogorodice slavi
Gospoda i Njegovu se dobro raduje, jer je Gospo-
da na potpunost svoje slijedom
poslao. Teo njenom rukom prikaz glasno-
mu hranu, on to pruža Isusu. Tako pre-

čaju hladne vode Šedivome, napređuju Isusa. Tako je rekao sam Isus.

Kraljevstvo nebesko, vrata kojega je
sam Iauš, otvoreno je svima osimna, ~~ne~~
svi aironadni duhom, svima osimna,
koji su pripravni da se odreku i najve-
ćog bogastva radi ljubavi prema Iaušu,
da ljubavi prema Kraljevstvu. U svaki-
om onom, koji trpi, trpi sam Sin Boži.
Svaki onaj, koji trpi, dobit će Kralje-
vstvo. Svaki onaj, koji trpi, treba
kako susretati s postojanjem, Iau-
šu.

ane treba da bude posvećen, jer je
admiran nebeskog Kraljevstva.
Dragi Krist, Sv. Franjo Avila, jed-
og oštreg zimskog dana lišava sebe
rtake, da bi ga poklonio stromama,
te tako par uči sv. Patriarha, sve, što
nije ujedljeno, vlastništvo je Gospodnjeg i

Od »Magistrat« do Benjede na Gost
čestitje do sv. Franje i još kasnije po-
je njega socijalna nauka kršćanstva
čestitava uvijek.

lest stradala, ona niti fudaleira nije tako prenosa, kako se obično misli.

